

Sygn. akt IV CSK 696/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym
w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 25 kwietnia 2016 r., sygn. akt IX Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 7200 (siedem tysięcy dwieście) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M. sp. z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwykłe środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania.

Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej, pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych wyżej przyczyn kasacyjnych wymaga sformułowania samego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, oraz sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego przekonującego o tym, że rozwiązanie zagadnienia będzie miało znaczenie dla praktyki sądowej.. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.).

Skarżąca wskazała, że istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy pod rządami ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece przed jej nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r., w sytuacji, gdy w umowie stron mowa jest o wielu wierzytelnościach o charakterze zarówno stałym, jak i zmiennym, wyklucza to ustanowienie na zabezpieczenie części wierzytelności o charakterze stałym hipoteki zwykłej i przesądza o tym, że ustanawiana hipoteka powinna być hipoteką kaucyjną. Tak postawione pytanie, pomijając już dość nieprecyzyjny sposób jego sformułowania oraz nie wskazanie przepisów prawa, na tle których powstało, a które mają znaczenie z punktu widzenia podstaw kasacyjnych, jest oderwane od ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności

towarzyszących ustanowieniu hipoteki przez poprzednika prawnego powoda i rozważań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nadto nie odpowiada przyczynie kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w przedstawionym na wstępie rozumieniu. Wykazanie tej przyczyny nie sprowadza się bowiem jedynie do sformułowania problemu prawnego bazującego na przepisach przytoczonych w podstawie skargi kasacyjnej (którego to wymagania postawione zagadnienie prawne nie spełnia). Konieczne jest przede wszystkim przedstawienie odpowiedniego wyводу juredycznego, którego wniosek strony powodowej o przyjęcie skargi do rozpoznania także nie zawiera, opartego na przytoczonych przez skarżącego orzeczeniach lub poglądach nauki prawa, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia określonego zagadnienia prawnego, ale także wadliwość przyjętego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy bowiem rozumieć problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.).

Skarżąca powołała się także na oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na tej przyczynie kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji, odnoszonych do przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK

11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżąca nie wykazała tego rodzaju oczywistej i widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

jw